

tioner. Der er slet ingen juridisk Repræsentation i den Ret. I Italien er det Senatet, der er den øverste Domstol, og Senatet har ikke noget omhelst særligt juridisk Præg. Det Samme gælder tildeels i Norge, idet der ganske vist findes en Repræsentation for Højesteret i Rigsretten, men det store Flertal i Rigsretten har ingen juridiske Kvalifikationer; thi det er selve Lagthinget, og Lagthinget bestaar af 28 Medlemmer, som altsaa er mere end det Dobbelte af det Antal Højesteretsmedlemmer, der kan komme ind i Rigsretten; det er nemlig 11. I Sverrig findes ganske vist en juridisk Domstol, og dette findes tildeels ogsaa i Belgien, hvorimod der i Holland findes den Bestemmelse, at Kongen vælger Medlemmerne af den øverste Ret, men disse Medlemmer af den øverste Ret skal han vælge mellem dem, der foreslaas af begge Kamre. Det vilde altsaa blive ganske det Samme som her, dersom vor Bestemmelse var formet saaledes, hvad den meget gerne kunde være, at hvert Thing foreslog et vist Antal Medlemmer, hvoraf Kongen var forpligtet til at udtage nogle; i saa Tilfælde vilde vi faae ganske det Samme, som findes i den hollandske Forfatning. Det ærede Medlem vil altsaa se, at det, han stiller op som en ufravigelig Betingelse for, at Retten kan have den behørlige Grundighed, Kundskab og Dygtighed, findes ikke anerkjendt i noget europæisk Land. Tvertimod er man gaaet ud fra den stik modsatte Betragtning, nemlig den, at i saadanne Sager som disse, i politiske Sager af den Natur, altsaa navnlig vedrørende Ministeransvarligheden, der er Sægtfald fuldstændig kvalificerede til at dømme, og der behøves aldeles intet juridisk Element. Det er altsaa noget fuldstændig Særligt, der er stillet op her i Danmark, og Grunden dertil har naturligvis været den, som jeg tillod mig at fremhæve sidst, at det da var om at gjøre at finde en Repræsentation i Rigsretten, der repræsenterede begge de Partier, der den Gang kunde være Strid imellem, nemlig Regjeringen og selve Repræsentationen. Regjeringen, Kongen, repræsenteres da gennem Højesteret, og Repræsentationen gennem Valg af Landsthinget. Men nu maa man selvfølgelig gaa en anden Vej, da den Motivering, der da kunde være for dette, nu er bortfalden. I ingen europæisk Stat, og da navnlig ikke de mest fremskredne, dem, der ere fulgte med Udviklingen; i ingen af dem er det Princip anerkjendt, som det ærede Medlem stillede op som en Betingelse for en god Rigsret, nemlig at den skulde være saa juridisk som mulig, tvertimod, man har

holdt paa, at den skulde være saa lidt juridisk som mulig.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Sammensætningen nævnte det ærede Medlem atter, hvad der efter hans Mening var Hovedsagen; det var Lodtrækningen, det var det, der gjorde Forslaget til det, det var, og som gav det sin særlige Betydning. Der maa jeg først gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at naar han mente at kunne drage en Sammenligning mellem Lodtrækningsbestemmelserne i dette Forslag og dem, som den nuværende Confeilspræsident fremsatte for nogle Aar siden, saa er det en ganske utrolig overfladisk Maaade at se paa Tingene paa, og jeg forbauses over, at det ærede Medlem har kunnet gjøre det, forbauses i højeste Grad. Thi ikke blot er der ingen Sammenligning (Scharling: Nei!) Nei, thi vort Forslag gaar ud paa lige det stik Modsatte. Nu synes jeg nok, at naar man vil kritiserer et Forslag og har til Hensigt virkelig alvorlig at forhandle og ikke blot at knibe ud fra Forhandlingen, saa er det en ganske mærkkelig Maaade i sin Kritik at opstille Paastaaende, om hvilke man indrømmer, at de ere fuldstændig bagvendte og gale. Det ærede Medlem indrømmer nu, at det er ikke blot forskjelligt, men det stik Modsatte. (Scharling: Det har jeg slet ikke indrømmet!) Ja, saa skal jeg vise, at det er det stik Modsatte; thi det, Regjeringen foreslog, var, at lade Sagerne afgjøre ved Lodtrækning; de enkelte Spørgsmaal, der laa for, Bevillings-spørgsmaalene, skulde afgjøres ved Lodtrækning, det vil sige Tanken i den nuværende Regjerings Forslag var den, at naar man har valgt hele Landet over de bedste, de dygtigste, de paalideligste Mænd, man kunde finde til, efter deres Overbevisning, Overbevisning af de bedste Grunde, at afgjøre Bevillinger, saa skal man, naar de Folk ere komne sammen, lade dem spille om Bevillingerne. Det er, tror jeg nok, man tør sige, lidt absurd. Thi hvis man kun vil spille om Bevillingerne, og hvis alle disse dygtige, paalidelige, alvorlige, tænkende Mænd ikke skulle andet end gaa hen at spille, saa synes jeg, man kan lade det Hele foregaa oppe i Regjeringsbygningen og strax der spille om Bevillingerne, saa var Historien forbi; derfor blev det fra alle Sider betragtet som et urimeligt Forslag, thi det var i Strid med Valgtanken. Vort Forslag gaar ud paa det stik Modsatte, der spilles om slet ingenting, der afgjøres ved dette Forslag ikke en eneste Sag ved Lodtrækning, men ved selve Valget af Dommere kommer Lodtrækningen, Tilfældigheden til at spille